

ELECTRIC LIGHT ORCHESTRA

Electric Light Orchestran, ELO:n, kunnianhimoinen, mutta kuitenkin vastustamaton beatlesmäisen popin, klassisten sovitusten ja futurististen mielikuvien fuusio ampui yhtyeen suureen kaupalliseen menestykseen läpi koko 70-luvun.

ELO perustettiin Birminghamissa Englannissa syksyllä 1970 eksentrisen art-pop-yhtyeen, The Moven jälkimainingeista. The Moven multi-instrumentalisti-biisintekijä-nokkamies Roy Wood sai nimittäin toisen kerran kaverinsa Jeff Lynnen The Moven jäseneksi. Ehtona oli, että kaverukset keskittyisivät myös alun perin Woodin ideaan muodostaa toinen kokoonpano, joka käyttäisi paljon jousisoittimia ja klassisia sovituksia, joita Wood oli jo jonkin verran pyrkinyt käyttämään myös The Moven studiosessioissa. Wood ja Lynne olivat birminghاملaisen popmusiikki-scenen kitarastaroja 60-luvulla. Wood oli kitaristina Mike Sheridan & The Nightridersissa ennen kuin perusti The Moven 1965. Tuosta samasta bändistä tuli myöhemmin Idle Race, jonka kitaristina Lynne taas pääsi ensi kerran levyttämään. Uudessa kokoonpanossa Woodin kitaran ja muiden instrumenttien lisäksi Lynne lauloi ja soitti kitaraa, kun rytmisektion virkaa hoitivat The Moven basisti Rick Price ja rumpali Bev Bevan. Lynne ja Wood ilmoittivat tarkoitukselleen "jatkaa siitä mihin Beatlesien I Am The Walrus jäi" ja kiinnittivät ensimmäisiin studiosessioihin käyrätorvensoittaja Bill Huntin ja viulisti Steve Woolamin rikastamaan soundia nimenomaan klassisilla vivahteilla ryyditetyn melodisen popin suuntaan. Sessioiden tuloksena syntyi esikoisalbumi (1971), joka Euroopassa kantoi ainoastaan bändin nimeä, mutta sai USA:ssa nimekseen No Answer. Sessioiden ja albumin julkaisun välillä The Move lähti jäähyväiskiertuelleen, jonka jälkeen Wood lähti perustamaan omaa Wizzard-yhtyettään. Levy sai hyvän vastaanoton ja siltä lohkaistu 10538 Overture –single nousi Englannissa Top Teniin. Tuo kappale on myös ensimmäinen ELO-levytys, se tehtiin itse asiassa The Moven singlen kakkospuoleksi, mutta jäi käyttämättä.

ELO esiintyi keikalla ensimmäisen kerran 15. Huhtikuuta 1972 The Fox & Hound Pubissa Croydonissa Englannissa. Yhtye saavutti legendaarisen aseman isojen areenoiden esiintyjänä aina viimeiseen konserttiinsa Stuttgartissa Saksassa 13. Heinäkuuta 1986 asti.

Seuraavaan levytyssessioon tullessa kokoonpanoksi oli vakiintunut rumpali Bevanin lisäksi basisti Michael D´Albuquerque, kosketinsoittaja Richard Tandy sekä sellistit Mike Edwards ja Colin Walker. Lynne hoiti tästä lähtien kaikilla ELO:n levyillä sekä tuottamisen, että materiaalin luomisen ja hoiti kitaransoiton lisäksi vokaaliosuudet. Hänen johnlennonmainen tenorinsa sopikin kuin nenä päähän hänen aina vain hienostuneempiin melodioihinsa. Vuonna 1973 ilmestyneen ELO II –albumin singlehitti, loistelas versio Chuck Berryn Roll Over Beethovenista palautti bändin Top Teniin Englannissa ja hyviin listasijoituksiin myös USA:ssa. Saman vuonna 1973 ilmestyi myös albumi On The Third Day, jolla komeilivat hitit Showdown ja Ma-Ma-Ma Belle. Vuonna 1974 julkaistiin rajoitetulla jakelulla live-albumi The Night The Lights Went On (In Long Beach). Myös vuonna 1974 ilmestyneen Eldorado-albumin singlelohkaisu Can` t Get It Out Of My Head vei ELO:n Top Teniin myös USA:ssa.

Kaupallisesta menestyksestä huolimatta ELO pysyi suhteellisen kasvottomana lukuisten miehistönvaihdosten ansiosta. Ainoat pysyvät jäsenet Lynne ja Bevan myös antoivat bändin vauhdikkaan lavashown ja sci-fi -tyylisten avaruusalus-kuvitusaiheiden toimia julkisuuskuvana. Vuonna 1975 ilmestynyt Face The Music möi kultaa ja synnytti kansainväliset hitit Evil Woman ja Strange Magic. Seuraava levy, vuoden 1976 A New World Record möi maailmanlaajuisesti yli 5 miljoonaa kappaletta kohokohtien Telephone Line ja Livin` Thing siivittämänä.

Tupla-albumi Out Of The Blue möi platinaa ja ilmestyi vuonna 1977. Tässä vaiheessa ELO riitaantui jakeluyhtiönsä kanssa ja jopa viallisia kopioita albumista oli jakelussa. Uusi jakelija Columbia hoiti bändin oman levy-yhtiön Jet Recordsin levyjen jakamisen markkinoille tästä lähtien. On mainittava, että Don Arden, pahamaineinen englantilainen manageri, Ozzy Osbournen Sharon-vaimon isä, teki lopullisen omaisuutensa nimenomaan ELO:n levy- ja keikkamyynnin siivittämänä. Vuoden 1979 Discovery –albumilta lohkesi kaksi Top Ten –hittiä, Shine A Little Love ja Don` t Bring Me Down. Myös Greatest Hits –kokoelma möi hyvin, samoin kuin Lynnin kynäilemillä kappaleilla ryyditetty Olivia Newton-Johnin tähdittämän Xanadu-elokuvan soundtrack-levykin. Seuraava ELO-albumi saatiin ulos 1981: Time-albumilta lohkaistu single Hold On Tight oli yhtyeen viimeinen Top Ten –hitti. Secret Messages –albumin (1983) jälkeen Bev Bevan jätti ELO:n hoitaakseen aikansa toisen Birmingham-taustaisen bändin, Black Sabbathin rumpu-osastoa. Bevan kuitenkin palasi ELO-ruotuun vuoden 1986 Balance Of Power –albumille, joka sai osakseen vain vähän mielenkiintoa Top 20 –hitti Calling Americasta huolimatta.

Kuitenkin kun ELO:n ura kääntyi hieman laskusuuntaan Jeff Lynne loisti haluttuna tuottajana. Hän tuotti mm. George Harrisonia, Roy Orbisonia, Joe Cockeria, Tom Jonesia, Brian Wilsonia, Ringo Starria, Tom Pettyä ja Paul McCartneytä sen lisäksi, että oli kantavia voimia The Beatles Anthology –projektissa. Edelleen Lynne oli jäsenenä omien sankareidensa Harrisonin, Orbisonin, Bob Dylanin ja Tom Pettyn kanssa The Travelling Wilburys –kokoonpanossa. Lynne julkaisi myös soolo-albuminsa Armchair Theatre 1990.

Tällä välin, vuonna 1988 Bev Bevan muodosti Electric Light Orchestra Part II –kokoonpanon, joka on julkaissut omannimisensä debyyttialbumin 1991, useita live-levyjä, sekä Moment Of Truth –albumin 1994. Bevan jättäytyi eläkkeelle 1999 ja möi oman osuutensa ELO:n nimeen Lynnelle. Osia Part II:sta jatkoi keikkailua vielä vuosien ajan nimellä The Orchestra, ohjelmiston koostuessa nimenomaan ELO-musiikista. Bev Bevan palasi vielä esintymislavoille kokoonpanollaan Bev Bevans Move, esittäen The Move –musiikkia 2004-2007. Nykyään hänellä on oma radio-ohjelma ja hän kirjoittaa pop-musiikista lehtiin ja nettiin.

Viisitoista vuotta viimeisen ELO-levytyksen ja kymmenen vuotta soolo-albuminsa jälkeen, siis 2001, Lynne levytti Zoom-albumin. Nimenomaan käyttäen omistamaansa ELO-nimeä ja sen vuoksi, että musiikki on paluu ELO:n melodiselle linjalle. Huolimatta hyvästä vastaanotosta kriitikkojen piirissä suuri yleisö ei löytänyt levyä ja sen myynti jäi maltilliseksi. Zoomin kappaleita esitettiin livenä televisiossa ja Lynne ilmoitti ELO:n lähtevän myös maailmankiertueelle 2001. Kiertuesuunnitelmat kuitenkin peruuntuivat.

Jeff Lynne toimii edelleen tuottajana ja viimeisimpiin tuotoksiin kuuluu mm. Regina Spektorin Far-albumin kappaleita. Hän osallistui 2011 Buddy Holly tribuutti-albumiin Listen To Me tehden version Words Of Love –biisistä. Hänen ystävänsä Brian Wilson (Beach Boys) ilmoitti Joulukuussa 2011, että uusi vuosi tuo uutta materiaalia julkaistavaksi mm. Jeff Lynneltä.

Roy Wood, jonka arsenaaliin multi-instrumentalistina kuuluvat ainakin kitara, basso, sello, huilu, sitar, saksofonit, klarinetti, recorder, oboe, bassoon, rummut, perkussiot ja kosketinsoittimet, saavutti Wizzardinsa kanssa jonkin verran menestystä ja on sen jälkeen ollut jatkuvasti aktiivinen eri kokoonpanojen kanssa. Vuonna 2011 hän kiersi Eurooppaa Roy Wood Rock & Roll Bandinsa kanssa Status Quon lämmittelybändinä.

Koonnut: Mikko Petteri Hirvonen

Lähteet:

- All Music (allmusic.com)/Electric Light Orchestra biography by Jason Ankeny
- Electric Light Orchestra (www.elo.biz) / Band History
- Wikipedia (en.wikipedia.org) / Electric Light Orchestra (article)